

1863
2013

ścieżka edukacyjna

Powstanie Styczniowe

radomscy weterani
1863 roku

Materiał zebrał i opracował Janusz Wieczorek ze Społecznego Komitetu Ochrony Zabytkowego Cmentarza Rzymskokatolickiego w Radomiu, korzystając ze zbiorów własnych oraz:

- strony internetowej www.powstanie1863.muzeumhistoriikielc.pl,
- materiałów radomskiego Koła Weteranów 1863 (AP Radom, zespół 369 i 698),
- zeszytów wydawanych przez SKOZCR w Radomiu cz. I-III pod redakcją nauk. Ryszarda Brykowskiego, oraz wspomnień radomskich weteranów Powstania Styczniowego „Gdzie mogli powstańców kopce...” opracowanych przez Przemysława Bednarczyka i Sebastiana Piątkowskiego i wydanych przez Muzeum Wsi Radomskiej, Radom 2029.

Fot. Ewa i Remigiusz Kutyla

Wydawca: Parafia św. Wacława w Radomiu

ISBN:

Radom, styczeń 2013r.

RADOMSCY WETERANI 1863 Roku

W bieżącym roku mija kolejna rocznica wybuchu powstania styczniowego. Jest to znakomita okazja do przypomnienia mieszkańcom naszego miasta historii sprzed 150 lat. Wykłady, spotkania okolicznościowe, akademie i uroczystości organizowane w celu upowszechnienia wiedzy o powstaniu i oddania hołdu jego uczestnikom są ważne i konieczne, zapewne będzie ich sporo zorganizowanych w naszym mieście. To dobrze.

Jako długoletni nauczyciel wiem, że nic tak nie przybliży minionych wydarzeń i nie angażuje słuchaczy, jak opowieść o ludziach, którzy w nich uczestniczyli. Jak pokazanie tych tragicznych i heroicznych chwil poprzez losy ich bohaterów, niezależnie od tego, czy byli prostymi żołnierzami, dowódcami czy też organizowali pomoc i wsparcie działając na zapleczu głównych wydarzeń militarycznych i politycznych. Niestety, na lekcjach historii we współczesnej szkole nie ma na to czasu. Dlatego też niniejszy przewodnik po kolejnej „ścieżce edukacyjnej”, zorganizowanej z inicjatywy parafii św. Wacława na cmentarzu przy ulicy Limanowskiego ma zamiar tę lukę wypełnić. Zaznaczam jednak, że nie ma on ambicji naukowych ani nawet popularnonaukowych, jego zamysł jest wyłącznie edukacyjny. To kryterium spowodowało, że spośród ponad czterdziestu znanych mi i udokumentowanych źródłowo postaci uczestników i weteranów powstania z Radomia i okolic wybrałem czternastu z nich. Dlaczego? Uważam, że nadmiar informacji może jedynie skomplikować i zagmatwać jasność przekazu.

Kolejny problem, to dlaczego Oni? No właśnie, i tu kolejny kłopot. Kłopot, przed którym stoi każdy, kto musi dokonać racjonalnego wyboru no i rzecz jasna go autoryzować i udokumentować. Zaprezentowana w niniejszym przewodniku galeria weteranów i uczestników powstania, pochowanych na najstarszym cmentarzu Radomia, jest według mojej wiedzy, reprezentatywna zarówno w stosunku do przekroju społecznego dziewiętnastowiecznego miasta, jak również uczestników powstania w skali globalnej. Są wśród nich rzemieślnicy, urzędnicy, nauczyciele, gimnazjaliści i studenci oraz obywatele ziemscy. Ważną wspólną cechą jest fakt,

 printshop
drukarnia polskojęzyczna

skład i druk:

printshop | pierwsza drukarnia internetowa po prostu...

www.drukarnia.po.prostu.pl

że aż siedmiu z nich walczyło pod rozkazami Dionizego Czachowskiego. Postać pułkownika Czachowskiego, wybitnego wodza i naczelnika wojennego województwa sandomierskiego jest ściśle związana z Radomiem. Dowodzony przez niego III batalion wchodzący w skład oddziałów generała i dyktatora powstania Mariana Langiewicza śmiało można nazwać „radomskim”. To tu, w Radomiu, w kaplicy kościoła o.o. Bernardynów, spoczywa ciało bohaterskiego wodza powstania, a na cmentarzu przy ul. Limanowskiego członkowie jego rodziny: córka Julia Leszczyńska i jej mąż Rafał (kw.10B) oraz wnuczka Maria Magnus i prawnuczka Zofia Milcarz (kw.3c).

A co z pozostałymi uczestnikami tego niezwykłego w dziejach naszego narodu zrywu patriotycznego? Niektórzy z nich nie doczekali Wolnej Polski, zmarli przed 1918. Taki los spotkał Gustawa Mierzanowskiego, oraz Kazimierza Świącickiego. Byli i tacy, którzy zmarli w przytułku, a ich ziemne groby nie wytrzymały próby czasu. Pogrzeby innych stały się okazją do patriotycznych manifestacji zarówno w okresie końca I-wojny światowej, jak i pierwszych latach niepodległości. W wolnej Polsce doczekali uznania i chwały należnej bohaterom narodowym. To właśnie Oni, jak to często w historii bywa, z racji na zachowane dokumenty i przekazy źródłowe, stali się głównymi bohaterami prezentowanej ścieżki edukacyjnej.

Temat ten wymaga dalszych prac historycznych. Zachęcam do nich, nie tylko historyków, ale i mieszkańców miasta zainteresowanych dziejami własnej rodziny. Być może w przekazach ustnych i dokumentach rodzinnych zachowała się pamięć o tych niezwykłych ludziach. Warto ocalić ją od zapomnienia.

Janusz Wieczorek

Radomscy weterani 1863 roku

1. Gustaw Mierzanowski – kw. 1A nr grobu 22843	str. 7
2. Michał Kelles-Krauz – kw.3A nr grobu 26652	str. 8
3. Wiktor Gruszczyński – kw.9a nr grobu 21038	str. 9
4. Józef Wojdacki – kw.9a nr grobu 2215	str. 10
5. Władysław Kryściński kw.10a nr grobu 18500	str. 11
6. Stanisław Szukiewicz kw. 13a nr grobu 17191	str. 12
7. Henryk Kozierowski kw. 11a nr grobu 25083	str. 13
8. Feliks Bijejko kw. 10A nr grobu 15077	str. 14
9. Kazimierz Świącicki kw.6A nr grobu 8739	str. 15
10. Stanisław Mantorski kw.6A nr grobu 8901	str. 16
11. Feliks Wojciechowski kw. 5A nr grobu 4344	str. 17
12. Ks. Justyn Łada kw.10B nr grobu 4038	str. 18
13. Emil Gośławski kw. 10B nr grobu 6866	str. 19
14. Edward Jabłoński kw. 3A nr grobu 14120	str. 20

1. Gustaw Mierzanowski (1846-1911)

Urodził się w Radomiu. Jako uczeń gimnazjum przystąpił do powstania. W dniu 22 stycznia 1863r. pod dowództwem kap. Mieczysława Koryckiego brał udział w ataku korpusu Langiewicza na Szydłowiec. Przydzielony do batalionu Dionizego Czachowskiego walczył pod Św. Krzyżem, Staszowem i Małogoszczą. Brał udział w bitwach pod Skałką w Chrobrzy i pod Grochowiskami. Po załamaniu kampanii Langiewicza przekroczył Wisłę i został internowany przez Austriaków. Uciekł z internowania i powrócił do powstania. Ranny w potyczce pod Zarogiem, dostał się do niewoli rosyjskiej, trafił do szpitala w Koniecpolu, a po powrocie do zdrowia wrócił do Radomia, gdzie pracował jako geometra. Był działaczem Polskiego Towarzystwa Krajoznawczego. Po odzyskaniu niepodległości w wyniku przeprowadzonego postępowania kwalifikacyjnego, otrzymał honorowy stopień ppor. weterana.

nr grobu 22843
kw. 1A

2. Michał Kelles-Kraus (1843-1922)

Ziemiańin, sybirak, urodził się w arystokratycznej rodzinie w Inflantach. W wieku 21 lat przystąpił do powstania styczniowego. Walczył na Wołyniu w oddziale gen. Edmunda Różyckiego. Po upadku powstania został pozbawiony majątku i zesłany na Syberię. Pomimo odbycia kary nie uzyskał jednak prawa powrotu do rodzinnych stron. Przeniósł się do guberni radomskiej. Początkowo mieszkał w Końskich, a następnie w Radomiu, gdzie pracował jako inspektor akcyzy.

nr grobu 26652
kw. 1A

3. Wiktor Gruszczyński (1840-1919)

Kupiec, właściciel składu win w Radomiu. Urodził się w Polankach koło Radomia, jako syn oficera powstania listopadowego. W dniu 21 stycznia 1863r. przybył do Wąchocka, gdzie przydzielony został do III batalionu dowodzonego przez Dionizego Czachowskiego. Walczył pod rozkazami radomianina kapitana Mieczysława Koryckiego oraz płk. Mariana Langiewicza w bitwach na Św. Krzyżu i pod Staszowem jako jego ordynans. Brał udział w bitwie pod Małogoszczą i Pieskową Skałą, gdzie został ranny. Leczył się w szpitalu w Krakowie. Po uzyskaniu zgody władz carskich wrócił do Radomia, gdzie przez cztery lata podlegał rygorom policyjnego dozoru. Zmarł w Radomiu 20.03.1919r. w wieku 79 lat. W panteonie powstańców 1863r., utworzonym w Warszawie na Cmentarzu Komunalnym Powązki, umieszczona jest żeliwna tabliczka poświęcona pamięci Wiktora Gruszczyńskiego.

nr grobu 21038
kw. 9A

4. Józef Wojdacki (1841-1927)

Urzędnik, urodził się Kozinkach, gm. Zakrzów kł. Radomia. Ojciec był urzędnikiem Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego. Szkoły ukończył w Radomiu. Od listopada 1860r. aktywnie działał w organizacjach niepodległościowych, uczestniczył w patriotyczno-religijnych demonstracjach w okresie przedpowstaniowym. Jako tzw. dziesiętnik był jednym z pierwszych organizatorów struktur powstańczych w mieście. W styczniu 1863r. wyruszył do powstania. Walczył pod rozkazami gen. Mariana Langiewicza, dowodząc jako porucznik kosynierami w batalionie mjr. Klemensa Dąbrowskiego. Ranny w bitwie pod Wąchockiem. Po okresie rekonwalescencji powraca do powstania, zostaje przydzielony do sztabu. Walczy pod Małogoszczą, Zamkiem i Skalą. Po bitwie pod Grochowiskami został dowódcą kompanii strzelców w oddziale D. Czachowskiego. Uczestniczył w walkach pod Stefanowem, Jeziorkiem i Bobrzą. Udział w powstaniu zakończył w randze kapitana strzelców w bitwie pod Ratajami 11 czerwca 1863r. Po powrocie do Radomia pracował początkowo jako nauczyciel, a następnie urzędnik w Biurze Powiatu Kozienickiego i Koneckiego. Po odzyskaniu niepodległości został uhonorowany stopniem kapitana -weterana. Aktywnie działał w środowisku byłych powstańców. Z jego inicjatywy powstało w 1914r. Koło Weteranów, skupiających byłych partyzantów z Radomia i okolic, któremu przewodniczył przez wiele lat. Doprowadził do założenia w 1916r. Stowarzyszenia Wzajemnej Pomocy Uczestników Powstania 1863r.

nr grobu 22154
kw. 9A

5. Władysław Florian Kryściński herbu „Leliwa”(1846-1928)

Obywatel ziemski urodził się w Kryścinie k/ Modlina. Przystąpił do powstania w wieku 17 lat, walczył w oddziale Józefa Oxińskiego w Kaliskim i Wieluńskim. W bitwie pod Klukami został ciężko ranny i wzięty do niewoli. Po wyleczeniu był zesłany na Sybir. Z zsyłki wykupił go ojciec. W 1914r. przeniósł się do Radomia, zmarł w 1928r. Po odzyskaniu niepodległości przez Polskę otrzymał honorowy stopień ppor. weterana.

nr grobu 18500
kw. 10a

6. Stanisław Szukiewicz (1840-1924)

Szewc, urodził się w Radomiu, dokąd przeprowadzili się jego rodzice z guberni grodzieńskiej z powodu prześladowań politycznych i religijnych. Do powstania przystąpił w styczniu 1863r. Brał udział w ataku na Szydłowiec, gdzie wyniósł z pola walki ранnego towarzysza, ucznia radomskiego gimnazjum, Józefa Burgharda, ratując mu życie. Przeszedł cały szlak bojowy z Langiewiczem od Szydłowca przez Wąchock (gdzie dostał przydział do III batalionu dowodzonego przez Dionizego Czachowskiego) po Św. Krzyż, Staszów, Małogoszcz i Pieskową Skałę. Był obecny przy przysiędze wojska powstańczego w Sosnowcu na wierność dyktatorowi gen. Langiewiczowi w dniu 12 marca. Uczestniczył w bitwach pod Chrobrzą i Grochowskimi. Po wycofaniu się Langiewicza z powstania walczył dalej pod dowództwem mjr. Konstantego Kicińskiego w oddziałach Dionizego Czachowskiego, z którym stoczył 11 bitew i potyczek. Po rozwiązaniu oddziałów przez Czachowskiego walczył dalej pod komendą Władysława Eminowicza i Jana Rudowskiego. Bił się pod Kowalą, Wirem oraz pod Górą Puławską, gdzie został ranny. Po przeprawie przez Wisłę walczył dalej pod Biłgorajem i pod Batorzem w oddziałach Marcina Borelowskiego „Lelewela”. W bitwie tej próbował wynieść z pola walki ранnego dowódcę, niestety bez powodzenia. Ranny dowódca został zastrzelony na jego rękach przez Moskali. Aż do maja 1864r. walczył pod komendą gen. Michała Heydenreicha „Kruka”. W powstaniu walczył 17 miesięcy, brał udział w 21 bitwach i potyczkach, zarówno jako piechur, jak i kawalerzysta. Po rozwiązaniu oddziału wrócił do Radomia, gdzie przez sześć lat był pod nadzorem policyjnym. Prowadził, podobnie jak ojciec, warsztat szewski. W wolnej Polsce otrzymał honorowy stopień - ppor. weterana.

nr grobu 17191
kw. 13a

7. Henryk Kozierowski herbu Jelita (1845-1920)

Nauczyciel, urodził się w Reims we Francji. Ojciec Henryka, Józef, był uczestnikiem powstania listopadowego, po jego upadku wyemigrował do Francji. Henryk kształcił się w Krakowie, gdzie jako student aktywnie uczestniczył w organizacjach niepodległościowych. Po przystąpieniu do powstania walczył pod dowództwem Langiewicza w oddziale „żuwów śmierci” Rochebruna, biorąc udział w bitwie pod Chrobrzem i Grochowskimi. Po zakończeniu kampanii Langiewicza powraca na pole walki w wyprawach Mossakowskiego, Mierosławskiego i Romockiego. Aresztowany przez Austriaków, został osadzony w Ołomuńcu, a po zwolnieniu z więzienia w końcu 1863r. przeniósł się do Francji. W 1884r. powrócił na ziemię polską, pracował w Chlewiskach jako buchalter techniczny. W 1904r. przeniósł się do Radomia, gdzie pracował jako nauczyciel w radomskich szkołach. Zmarł w 1920r.

nr grobu 25083
kw. 11a

8. Feliks Bijeko herbu Jastrzębiec (1843-1924)

Urodził się w Radomiu. Do powstania przystąpił jako student Szkoły Głównej w Warszawie. Walczył w oddziale Władysława Strojnowskiego w rejonie Puszczy Bolimowskiej, później Antoniego Jeziorańskiego pod Rawą Mazowiecką. W Małogoszczy dołączył do oddziałów Mariana Langiewicza. Walcząc pod rozkazami Dionizego Czachowskiego brał udział w bitwie pod Pieskową Skałą oraz pod Chrobrzą. Po przegranej bitwie pod Grochowskami przedostał się do Galicji, skąd próbował bezskutecznie powrócić do powstania. Podjął studia medyczne na Uniwersytecie Krakowskim, kontynuował je w Warszawie, a po ich ukończeniu pracował jako lekarz w Radoszycach, Iłży i Opocznie. W 1905r. zamieszkał w Radomiu i prowadził praktykę lekarską specjalizując się w chorobach psychicznych. Był prezesem Towarzystwa Opieki Nad Umysłowo i Nerwowo Chorymi. Po odzyskaniu niepodległości został wyróżniony pamiątkową tabliczką umieszczoną w panteonie powstańców 1863r. na Cmentarzu Komunalnym Powązki w Warszawie oraz uhonorowany stopniem ppor. weterana.

nr grobu 15077
kw. 10A

9. Kazimierz Świącicki (1844-1917r.)

Urodzony w Warszawie. Do powstania przystąpił jako student Szkoły Głównej. Walczył w oddziałach Czachowskiego, wzięty do niewoli został osadzony w Cytadeli warszawskiej i skazany na Syberię. Dzięki staraniom rodziny, jako niepełnoletni został zwolniony z zesłania. Ukończył studia prawnicze na Uniwersytecie Warszawskim i osiadł na roli jako obywatel ziemski. Do Radomia przybył już jako „człowiek poważnego wieku”. Na pierwszym nabożeństwie patriotycznym w radomskim kościele Mariackim otrzymał chorągiew z Matką Boską Częstochowską i Orłem Polskim.

nr grobu 8739
kw. 6A

10. Stanisław Grzegorz Mantorski (1842-1921)

Urodził się w Przybyszewie (pow. Białobrzegi). Do powstania przystąpił w styczniu 1863r. Walczył razem z innym radomskim powstańcem-Edwardem Jabłońskim w batalionie piechoty dowodzonym przez Dionizego Czachowskiego w bitwie pod Staszowem. Pod Małogoszczą już jako podoficer dowodził oddziałem 75 żołnierzy. Po odzyskaniu niepodległości otrzymał stopień ppor. weterana.

nr grobu 8901
kw. 6A

11. Feliks Wojciechowski (1843-1929)

Urzędnik, urodził się w Dębnie k\ Bodzentyna. W lutym 1863r. przystąpił do powstania. Był w oddziale Tomasza Stamirowskiego, który operował w rejonie Grójca i Mogielnicy, a następnie Faustyna Grylińskiego w lasach ilżeckich. Walczył w lubelskim pod dowództwem Antoniego Jeziorskiego w bitwie pod Kobylanką, a pod dowództwem Marcina Borelowskiego „Lelewela” uczestniczył w bitwie pod Panasówką oraz Batorzem, gdzie został ranny w nogę. Dwukrotnie wycofuje się do Galicji, gdzie został zatrzymany przez Austriaków i dwukrotnie udaje się mu zbiec, po raz pierwszy z Ołomuńca i po raz drugi z aresztu w Krakowie. Ponownie wrócił do powstania. Brał udział w udanej potyczce na terenie fabryki w Brodach. Został awansowany do stopnia wachmistrza 1-go pół szwadronu w kawalerii rotmistrza Stanisława Solbacha w pułku Jana Rudawskiego, naczelnika wojskowego pow. opoczyńskiego i radomskiego. W marcu 1864r. walczył w Bliżynie. Udział w powstaniu zakończył w maju 1864r. Zamieszkał w Radomiu, gdzie pracował jako urzędnik w Kasie Pożyczkowej Przemysłowców Radomskich. W wolnej Polsce otrzymał honorowy stopień ppor. weterana.

nr grobu 4344
kw. 5A

12. Ks. Justyn Łada (1817-1906)

Pochodził z guberni siedleckiej. W 1840 r. został wyświęcony na kapłana w obrządku greko-unicim. Posługę swoją pełnił w Rejowcu koło Chełma, a następnie w Kopyłowie w powiecie hrubieszowskim. W okresie powstania styczniowego włączył się aktywnie w działalność patriotyczną. Zbierał dla powstańców pieniądze, dostarczał im żywność, mundury, konie i amunicję. Utrzymywał stałe kontakty z dowódcami powstania, min. z pułkownikiem Józefem Grekowiczem, naczelnikiem sił zbrojnych w woj. krakowskim. Za swoją działalność został ukarany początkowo grzywną 200 rubli, a następnie w grudniu 1864r.został aresztowany przez władze carskie i osadzony w więzieniu, w którym przebywał do 1866r.Pod jawnym nadzorem policyjnym został aż do 1872r. W ramach powszechnej walki z kościołem greko-unicim w 1874r. został usunięty przez władze rosyjskie z probostwa w Kopyłowie i przeniósł się do Radomia, gdzie pracował przez 31 lat jako urzędnik w hipotece. W kościele pobernardyńskim św. Katarzyny w Radomiu znajduje się kamienne epitafium poświęcone ks. Ładzie.

nr grobu 4038
kw. 10B

13. Emil Wawrzyniec Gosławski (1819-1880)

Znany radomski lekarz i społecznik. Urodził się w miejscowości Boiska w pobliżu Solca nad Wisłą. Gimnazjum ukończył w Lublinie. Studiował w Wilnie i Dorpacie. Studia ukończył w 1845. W 1856 przyjechał do Radomia i został ordynatorem Szpitala św. Kazimierza, był jedynym chirurgiem w mieście i powiecie. W okresie powstania styczniowego stał na czele społecznego komitetu, który pomagał rannym powstańcom przebywającym w szpitalu, lżej rannym udzielał pomocy poza Radomiem. Był w stałym kontakcie z Komisją Lekarską Wydziału Wojny Rządu Narodowego. W dokumentach terenowych władz cywilnych powstania z lat 1863\64 Emil Gosławski występuje jako naczelnik cywilny miasta Radomia. Przez kilka miesięcy w 1864r. był aresztowany i przebywał w więzieniu śledczym. Po powstaniu nadal pracował w radomskim szpitalu. Zmarł 20 kwietnia 1880r. W holu głównym Radomskiego Szpitala Specjalistycznego im. Tytusa Chałubińskiego przy ul. Tochtermana znajduje się tablica poświęcona jego pamięci.

nr grobu 6866
kw. 10B

14. Edward Jabłoński (1838-1932)

Ziemiańin, sybirak, urodził się w Przybyszewie w pow. grójeckim. Do powstania przystąpił w styczniu 1863r. Walczył w 2 batalionie mjr. Dawidowicza w korpusie gen. Mariana Langiewicza. Bił się pod Suchedniowem, Wąchockiem, Św. Krzyżem i Staszowem. Ranny pod Małogoszczą. Po kuracji w Krakowie powrócił do powstania. Walczył w partii mjr. Rumockiego, a po jej rozbitiu wycofał się ponownie do Krakowa. W dniu 17 września 1863r. przekroczył granicę i wrócił w rodzinne strony. W 1864r. ujawnił się i zgłosił do władz w Radomiu. Został aresztowany i osadzony w warszawskiej Cytadeli, a następnie zesłany na katorgę. Z Tobolska powrócił 10 kwietnia 1868r. i zamieszkał w Kobylanach, gdzie był pod nadzorem policyjnym. Od 1911 r. mieszkał w Radomiu. Żył w biedzie i otrzymywał wsparcie materialne od innych weteranów w formie racji żywnościowych i przydziału opału. W 1919r. przyznano mu pensję dla weteranów, otrzymał też stopień ppor. weterana. Nagrodzony Krzyżem Walecznych i Krzyżem Niepodległości z Mieczami zmarł w Radomiu 1 kwietnia 1932r. w wieku 94 lat jako ostatni radomski weteran.

nr grobu 14120
kw. 3A

Radomscy weterani 1863 roku

1. Gustaw Mierzanowski – kw. 1A nr grobu 22843
2. Michał Kelles-Krauz – kw.3A nr grobu 26652
3. Wiktor Gruszczyński – kw.9a nr grobu 21038
4. Józef Wojdacki – kw.9a nr grobu 22154
5. Władysław Kryściński kw.10a nr grobu 18500
6. Stanisław Szukiewicz kw. 13a nr grobu 17191
7. Henryk Kozierowski kw. 11a nr grobu 25083
8. Feliks Bijejko kw. 10A nr grobu 15077
9. Kazimierz Święcicki kw.6A nr grobu 8739

10. Stanisław Mantorski kw.6A nr grobu 8901
11. Feliks Wojciechowski kw. 5A nr grobu 4344
12. Ks.Justyn Łada kw.10B nr grobu 4038
13. Emil Goślowski kw. 10B nr grobu 6866
14. Edward Jabłoński kw. 3A nr grobu 14120

Radom 2013